

Payer Imre

Ha hívsz

Ha hívsz, nem fordítom el a fejemet.
Közelebb vagy most, mint egykor
a kopár gögben?
Mire megtanulnék élni, meghalok.
Nem adatik meg a bölcs öregség?
Aszottan meglett emberből válni fiatallá:
bolygónyi térkép bolygó nélkül.
Mindenségével hogy mérném magam?
Hogy lennék ember, fényre zárt fogoly?
Aszály utáni tetemföld felett
mesterséges nap, műanyag mosoly.
Szeretnék neked mégis felelni.
Számot adni. Amíg lehet.
Ha hívsz, nem fordítom el a fejemet.

Ha éppen sétálok – vagy csak úgy megállok,
meglep egy pillanat.
Az utca, házak, egy ismeretlen
tündöklő foltban világolnak.
A fény sugar érkezik és indul
az én szememből is – ahogy kimondom:
Milyen könnyű az alkonyat!
Megadatik látni, együtt látszani. Habár.
Türelmes úr, sötét semmi.
Az nyer a végén. A szétoldó. A nehéz.
De a kiküzdött tündöklenek
fényes visszhangjai keringenek.
Talán. Majd. Mint beszélő obeliszkek
valami örök pagonyban.
Ha hívsz, nem fordítom el a fejemet.
Amúgy, van még idő, megadatik, innen oda. Át.
Hallom egy láthatatlan vízesés robaját.